

Szczecin, 26 kwietnia 2019 r.

Prof. dr hab. inż. Bogdan Piekarski
Instytut Inżynierii Materiałowej
Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie
70-310 Szczecin, Al. Piastów 17

**Recenzja w postępowaniu habilitacyjnym dra inż. Marcina Brzezińskiego
wszczętym 14 stycznia 2019 roku
w dziedzinie nauk technicznych w dyscyplinie metalurgia**

Przedmiotem opinii jest stwierdzenie, czy osiągnięcia zawodowe Habilitanta, w tym głównie osiągnięcia naukowe, spełniają kryteria określone w art. 16 ust. 5 z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2014 r., poz. 1852), a w związku z tym, czy stanowią podstawę do nadania Jemu stopnia naukowego doktora habilitowanego.

Recenzja została sporządzona w oparciu o Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz. U. Nr 196, poz. 1165).

Podstawą wykonania recenzji jest pismo Pana Dziekana Wydziału Odlewnictwa AGH w Krakowie dra hab. inż. Rafała Dańko, prof. nadzw. AGH z dnia 25 marca 2019 r. (WO-bd.511-10-5/2019).

Dokumentacja, którą otrzymałem w związku z postępowaniem habilitacyjnym dra inż. M. Brzezińskiego, zawierała: dane Habilitanta, autoreferat w języku polskim i angielskim, autorską monografię habilitacyjną, wykaz opublikowanych prac naukowych i twórczych prac zawodowych, informacje o osiągnięciach dydaktycznych, współpracy naukowej i popularyzacji nauki, oświadczenia współautorów określające indywidualny wkład w powstanie publikacji, odpis dyplomu uzyskania stopnia naukowego doktora nauk technicznych.

Informacje ogólne o Habilitancie

Dr inż. Marcin Brzeziński urodzony dnia 20 sierpnia 1974 r. w Rabce-Zdrój jest zatrudniony w Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie na Wydziale Odlewnictwa od 2001 r., aktualnie na stanowisku adiunkta w Katedrze Inżynierii Procesów Odlewniczych.

Zainteresowania naukowe Habilitanta w pierwszym okresie zatrudnienia koncentrowały się w obrębie maszyn i urządzeń odlewniczych, a szczególnie oceny jakości i możliwości zastosowania formowania podciśnieniowego jako procesu uzupełniającego zakres możliwości tradycyjnie stosowanych maszyn. Habilitant pierwsze wyniki badań z tego obszaru przedstawił już wcześniej w pracy magisterskiej, następnie w rozprawie doktorskiej.

Tytuł pracy magisterskiej: „**Badanie procesu formowania podciśnieniowego**”. Promotor: dr inż. Krzysztof Smyksy. Wydziału Odlewnictwa AGH w Krakowie 2001 r.

Tytuł rozprawy doktorskiej: „**Analiza i modelowanie systemu formowania podciśnieniowego**”. Promotor: prof. dr hab. inż. Roman Wrona. Recenzenci: prof. dr hab. inż. Józef Dańko oraz prof. dr hab. inż. Tadeusz Mikulczyński. Habilitant obronił rozprawę z wyróżnieniem przed Radą Wydziału Odlewnictwa AGH w Krakowie w dniu 20 kwietnia 2009 r.

Habilitant przed doktoratem opublikował samodzielnie bądź jak współautor:

- 9 artykułów naukowych (2 samodzielnie), w tym 1 w czasopiśmie Archives of Metallurgy and Materials znajdującym się w bazie JCR. Jego wkład autorski w publikacje wspólne wynosił od 30 do 65%;
- 12 publikacji w materiałach konferencji naukowych krajowych i międzynarodowych.

Brał udział w realizacji 13 projektów naukowo-badawczych, z czego jednym kierował (praca naukowo-badawcza własna).

Uwaga: wg oświadczenia Habilitanta powyższe publikacje w materiałach konferencyjnych zostały wygłoszone. Na tej podstawie przyjmuję, że dalsza informacja podana na s. 30 Autoreferatu: „... na których przedstawiłem referaty lub wyniki badań w formie posterów ...” dotyczy wyłącznie formy udziału w konferencjach po obronie doktoratu.

Dr inż. M. Brzeziński po 2009 r. rozszerzył swoje zainteresowania naukowe o systemy zarządzania jakością. Badania z tego zakresu podsumował w monografii habilitacyjnej pt.: „Zintegrowany proces optymalizacji jakości wytapiania stopów odlewniczych”. Zajmował się również m.in. zagadnieniami energochłonności maszyn odlewniczych i wykonywania odlewów specjalnego przeznaczenia ze stopów aluminium metodą wysokociśnieniową zimnokomorową.

Habilitant po doktoracie opublikował samodzielnie bądź jak współautor:

- 27 artykułów naukowych (3 samodzielnie), w tym 8 w czasopismach znajdujących się w bazie JCR. Jego wkład autorski w publikacje wspólne wynosił od 15 do 70%, przy czym udział 15% wskazał trzy razy;
- 29 publikacji w materiałach konferencji naukowych krajowych i międzynarodowych.

Brał udział w realizacji 9 projektów naukowo-badawczych, celowych i zamawianych, z czego jeden projekt składał się z 10 niezależnych umów (Wsparcie inwestycji w infrastrukturę B+R przedsiębiorstw Programu Operacyjnego Inteligentny Rozwój 2014-2020. Nr PO-IR.02.01.00-00-0097/15). Habilitant kierował tym projektem oraz realizacją poszczególnych umów.

Habilitant za dorobek naukowy uzyskał łącznie 352 punkty wg punktacji MNiSW, w tym po otrzymaniu stopnia doktora 340. Sumaryczny IF wynosi 5,243, w tym po doktoracie 5,059. IH wynosi odpowiednio: Web of Science 4, Scopus 3, natomiast Google Scholar 4. Jego prace cytowano (bez autocytowań) 28 razy wg Web of Science (do dnia 20.03.2019 r.).

Ocena monografii

Tytuł monografii habilitacyjnej: „**Zintegrowany proces optymalizacji jakości wytapiania stopów odlewniczych**”. Wydawnictwo Archives of Foundry Engineering, Komisja Odlewnictwa PAN Oddział Katowice, Katowice-Gliwice 2018, ISBN 978-83-63605-35-3. Recenzenci: prof. dr hab. inż. Zbigniew Konopka oraz dr hab. inż. Jan Jezierski.

Habilitant wskazał w Autoreferacie swój znaczny wkład w rozwój dyscypliny metalurgia (s. 5): „Istotny wkład pracy habilitacyjnej do nauki w obszarze Odlewnictwo dotyczy opracowania modeli statystycznych umożliwiających osiągnięcie wysokiej jakości wytopów odlewniczych pod względem ich zgodności składu chemicznego z normami oraz będących skutecz-

nym narzędziem w procesie prowadzenia kontroli nad zawartością pierwiastków w stopach odlewniczych”.

Analiza obecnego stanu wiedzy w obszarach projektowania konstrukcji i technologii potwierdza w dużym stopniu pogląd, że o postępie rozwoju techniki wciąż będą decydować materiały i technologie materiałowe. Od nich oczekujemy dużego zaawansowania, wspieranego opracowaniem różnych modeli procesów wytwarzania i ich symulacją numeryczną. Zapewniają one prawidłowy przebieg procesów produkcji. Praca dra inż. M. Brzezińskiego wpisuje się w te oczekiwania. Prezentuje autorskie modele statystyczne, których celem nadrzędnym jest kontrola stabilności składu chemicznego wybranych stopów odlewniczych podczas procesu ich wytapiania.

Monografia dra inż. M. Brzezińskiego jest napisana w języku polskim i składa się z 8 rozdziałów zredagowanych na 244 stronach. Jest osiągnięciem naukowym, charakteryzującym się oryginalnością podejścia do założonego problemu badawczego, poświadcza umiejętność jego rozwiązania i wnosi istotne wartości poznawcze. Uważam, że monografia prezentuje zwarty zakres badań własnych, których wyniki umożliwiają zredagowanie podsumowania oraz wniosków końcowych.

Autor w rozdziałach 1–2 wprowadza czytelnika do tematu zarządzania jakością w procesach wytwarzania produktów w zakładach przemysłowych w kontekście zastosowania narzędzi kontroli jakości. Następnie formułuje cel badań własnych i założenia metodyczne (rozd. 3). Badania miały charakter kompleksowy. Obiektem badań były wyniki analiz składu chemicznego stopów wytapianych w trzech wybranych odlewniach krajowych (odlewni staliwa, żeliwa oraz stopów aluminium) uznanych przez Autora za reprezentatywne dla branży. Analizie poddano składy chemiczne wytopów trzech gatunków stopów odlewniczych: L30GS, GJS 400-15 oraz EN AC 46000, z których wykonuje się regularnie odlewy w tych zakładach.

Autor wyróżnił w monografii następujące obszary zagadnień naukowych:

1. Teoretyczne podstawy zarządzania jakością w firmie produkcyjnej (rozd. 2).
2. Program optymalizacji jakości wytapianych stopów w odlewni staliwa (rozd. 4).
3. Program optymalizacji jakości wytapianych stopów w odlewni aluminium (rozd. 5).
4. Analiza i ocena jakości przebiegu procesu wytwarzania żeliwa sferoidalnego za pomocą modelu TMPCA w kontekście stabilności pierwiastków chemicznych (rozd. 6).
5. Zastosowanie modeli predykcyjnych dla wybranych pierwiastków stopowych w odlewni aluminium (rozd. 7).

Przedstawione w monografii rozważania, poparte analizami oraz wynikami badań, potwierdzają zasadność wprowadzania procesów optymalizacyjnych w celu kontroli oraz oceny stabilności składu chemicznego wytapiania stopów odlewniczych. Uważam za Autorem (s. 230), że jest to zgodne z koncepcją Industry 4.0 i może ułatwić kadrze polskich odlewni osiągnięcie wyższego poziomu jakości produkcji, tym samym większą konkurencyjność ich produktów, w tym także na rynkach zagranicznych.

Zapoznając się z treścią monografii nieuniknioną staje się konieczność zadania pytania: Czy jej tytuł został trafnie sformułowany?

Czy „Zaprezentowana w monografii metodyka optymalizacji jakości stopów odlewniczych wspomaganej narzędziami statystycznymi w zintegrowanym procesie wytapiania ...” (s. 230)

prowadzi do przedstawienia zintegrowanego procesu optymalizacji jakości wytapiania stopów odlewniczych?

Moim zdaniem, brzmienie tematu rozprawy powinno wynikać ze stwierdzenia: „Rozwiązaniem tych problemów, zaproponowane w niniejszej pracy, są autorskie modele statystyczne, których celem nadrzędnym jest zapewnienie stabilności składu chemicznego stopów odlewniczych podczas procesu wytapiania” (Autoreferat, s. 8–9)?

Czy „jakość wytapiania stopów” jest równoznaczna z terminem „jakość ciekłego (wytapianego) metalu” (patrz s. 193)? Uważam, że jakość ciekłego metalu jest też określona przez udział, morfologię i rodzaj zanieczyszczeń (metalicznych i niemetalicznych) w nim zawartych, a nie tylko sprowadza się do oceny składu chemicznego pod kątem zgodności z odpowiednią normą PN / PN-EN czy instrukcją technologiczną. Natomiast jakość odlewu, która jest utożsamiana z odbiorcą – klientem (s. 72) musi być rozumiana znacznie szerzej. Na wyprodukowanie odlewu charakteryzującego się wysoką jakością, przy jednoczesnym zachowaniu wymaganych właściwości użytkowych, wpływają wszystkie etapy procesu wytwarzania. Te etapy są od siebie zależne. Podstawowym miernikiem odpowiedniej jakości odlewu jest stwierdzenie, iż jest on wolny od wad wskazanych w normach, ewentualnie w warunkach technicznych odbioru.

W trakcie operacji topienia metalu wsad jest nagrzewany do temperatury likwidusu, następnie ciekły metal zostaje przegrzany do wymaganej temperatury, której wartość jest zależna od metody wykonania odlewów oraz dokonywane są na nim zabiegi uszlachetnienia: zabiegi rafinacji, modyfikacji, sferoidyzacji oraz korekta składu chemicznego. Zatem celem tych zabiegów jest nie tylko ingerencja w skład chemiczny metalu, ale też otrzymanie pożądanej mikrostruktury w odlewie. Ta ostatnia oraz skład chemiczny mają istotny wpływ na właściwości (mechaniczne, fizyczne itp.) odlewu. Jakość narzędzi użytych do oceny skuteczności prowadzenia tych zabiegów oraz umiejętność, z jaką są one prowadzone, jest m.in. miarą innowacyjnego podejścia do produkcji odlewów. Uzyskanie odlewu o ściśle określonych właściwościach wymaga więc restrykcyjnego przestrzegania wszystkich warunków prowadzenia procesu technologicznego, w tym również wytapiania metalu.

Moim zdaniem monografia znacznie zyskałaby na jakości, gdyby jej Autor:

- odniósł się krótko we wstępie do pojęcia jakości, biorąc pod uwagę następujące czynniki: skład chemiczny ciekłego metalu, jakość wytapianego stopu (ciekłego metal), a w końcu jakość odlewu. Powinien także wykazać / uzasadnić dlaczego przyjął, że głównym wykładnikiem jakości wytapianych stopów / odlewów jest ich skład chemiczny (s. 76);
- przedstawił algorytm (algorytmy) jasno obrazujący czynności konieczne do osiągnięcia celu naukowego rozprawy.

W tym miejscu chcę zaznaczyć, że tekst monografii czyta się względnie dobrze. W rozdziałach 3–7 zauważa się uporządkowane dążenie do osiągnięcia celu badań, ale ich lektura wymaga miejscami zbędnego wysiłku.

Do ważniejszych mankamentów rozprawy, dokładniej jej strony redakcyjnej, zaliczam:

- powtórzenia w tekście;
- obecność fragmentów tekstu zredagowanego w formie sprawozdania z pracy badawczej;
- brak opisu osi wykresów / rysunków, szczególnie opisów „słownych”;

- niską czytelność niektórych wykresów. Dodatkowo, punkty pomiarów wskazywane w tekście, a odnoszące się do wyników przedstawianych na rysunkach, powinny być na nich zaznaczone, jak np. na rys. 108;
- obecność w tekście zdań czy określeń, nieodpowiednich dla monografii naukowej:
 - ✓ socjolektu, w tym przypadku odmiany języka charakterystycznego dla osób zajmujących się badaniami statystycznymi na co dzień;
 - ✓ uproszczonych lub / i zawiłych, np.: „chrom Cr, miedź Cu i molibden Mo”, „wytopów staliwnych”, „w badanej odlewni, w analizowanej odlewni, w odlewniach będących przedmiotem badań”, „jakość dotyczy zmienności osiągania zawartości pierwiastków, od których zależy ostateczna jakość gotowego stopu, a w końcowym etapie odlewu jako gotowego wyrobu”, „stan istniejący w odlewni wskazuje na zastosowanie statycznej analizy spektralnej do określania składu chemicznego odlewów”, „głównym wykładnikiem jakości wytapianych stopów bez względu na charakter produkcyjny odlewni jest skład ich chemiczny” czy „Podsumowując pierwiastki: C, Mn, Si, P, S, Ni, oraz Cu zostały oczyszczone z wartości ekstremalnych a pozostałe punkty odstające zostały uznane za prawidłowe dla tego procesu. Z kolei pierwiastki: Cr i Mo mają dużo punktów odstających z jednej strony wykresu, ...”.

Ogólnie, od autora rozprawy habilitacyjnej (pracy naukowej) oczekuje się, że będzie właściwie zredagowana. Redakcja ma polegać na precyzji użytych pojęć, rygorze używanych terminów i na jasności wyrażań. Również by była napisana tylko na określony w tytule temat. Autor ocenianej monografii dość dobrze – ale nie tak dobrze, by zasługiwało to na zauważenie w recenzji – z tym oczekiwaniem sobie poradził.

Uwaga o objętości monografii. W praktyce, dąży się do tego, by rozprawa habilitacyjna liczyła 100–140 stron, a nie wykraczała poza 200 stron. Nie jest to wymaganie obligatoryjne, ale lektura niektórych monografii wskazuje, że często uzasadnione. Narzucana liczba stron mobilizuje autora do dyscypliny w zwięzłym precyzowaniu myśli i zmusza do eliminowania tych treści, które nie są bezpośrednio związane z tematem rozprawy określonym w tytule. Te uwagi, w ocenianej rozprawie, dotyczą obecności rozdziału 2 i wskazanych wcześniej mankamentów redakcyjnych. Wydaje się, że treść rozdz. 2 ma minimalny wpływ na jakość przedstawienia badań własnych. W podstawowej części rozprawy zauważyłem tylko jedno skierowanie do jego treści. Moim zdaniem, rozprawa bez tego rozdziału spełniałaby równie dobrze cel założony przez Autora. Byłaby przy tym znacznie krótsza, co również miałyby znaczenie podczas jej korekty autorskiej. Natomiast Autor mógłby (wcześniej lub później) przygotować inne opracowanie, które ogólnie traktowałaby o zarządzaniu jakością w przedsiębiorstwie produkcyjnym.

Uwaga o objętości rozprawy ma charakter dyskusyjny. Jej celem jest spowodowanie dodatkowych przemyśleń Autora, które mogą także pomóc Jemu w przygotowywaniu kolejnych, wielostronicowych prac lub gdy podejmie On odpowiedzialność za rozwój naukowy innych osób.

Dla jakości rozprawy znaczenie ma sformułowanie podsumowania i wniosków końcowych. Rozprawa habilitacyjna, z założenia, nie jest skierowana przede wszystkim do praktyków zatrudnionych w przemyśle, ale choć w części takie zadanie mogłaby spełniać. Gdyby ta

rozprawa, ze względu na miejsca, w których były prowadzone badania, zawierała więcej treści odnoszących się do praktyki odlewniczej, specjaliści odlewnicy – myślę głównie o kadrze inżynieryjno-technicznej innych odlewni odpowiadającej za funkcjonowanie topialni – mogliby z niej skorzystać w większym stopniu niż z monografii w obecnej jej postaci. Autor wskazuje na różnorodność czynników decydujących o jakości wytapianych stopów (s. 72): rodzaj materiałów wsadowych, warunki prowadzenia wytopów, typ pieca itd. Czy w wartości liczb, które były poddawane obróbce statystycznej, czy w ich rozkładzie dostrzega się wpływ tych czynników? Na przykład, udziału złomu własnego we wsadzie. W jakim stopniu proponowany zintegrowany proces optymalizacji jakości wytapiania może być wprost zastosowany w innej odlewni wytapiającej stopy badane przez Autora? Jak i czy różnica w rozumieniu pojęć „skład chemiczny wymagany” a „skład chemiczny zalecany” wpływa na sposób analizowania danych? Aż wreszcie, podział wniosków końcowych na wypunktowane wnioski poznawcze, utylitarne i rozwojowe byłoby korzystne, a zarazem oczekiwane.

Ocena osiągnięć naukowo-badawczych po doktoracie

Osiągnięcia Habilitanta, zgodnie z rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. (Dz. U. 2011 nr 196 poz. 1165) w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, są następujące:

1. Autorstwo lub współautorstwo publikacji naukowych w czasopismach znajdujących się w bazie JCR – **8**.
2. Autorstwo lub współautorstwo monografii i publikacji naukowych w czasopismach międzynarodowych lub krajowych, innych niż znajduje się w bazie JCR – **19**.
3. Autorstwo zrealizowanego oryginalnego osiągnięcia projektowego, konstrukcyjnego lub technologicznego – **brak**.
4. Udzielone patenty międzynarodowe lub krajowe – **brak**.
5. Wynalazki, wzory użytkowe i przemysłowe, które uzyskały ochronę i zostały wystawione na międzynarodowych lub krajowych wystawach lub targach – **brak**.
6. Autorstwo lub współautorstwo opracowań zbiorowych, katalogów zbiorów, dokumentacji prac badawczych i ekspertyz – **3**.
7. Sumaryczny impact factor publikacji naukowych według listy JCR, zgodnie z rokiem opublikowania – **5,059**.
8. Liczbę cytowań publikacji według bazy Web of Science (WoS) – **28**.
9. Indeks Hirscha opublikowanych publikacji według bazy Web of Science (WoS) – **4**;
10. Kierowanie międzynarodowymi lub krajowymi projektami badawczymi lub udział w takich projektach – **9**, przy czym 1 składał się z 10 niezależnych umów.
11. Międzynarodowe lub krajowe nagrody za działalność naukową – **1**.
12. Wygłoszenie referatów na międzynarodowych lub krajowych konferencjach tematycznych – **15**.

Uwaga: Dostrzegam nieścisłość w podanej liczbie publikacji w materiałach konferencyjnych po doktoracie. W Autoreferacie na s. 28 w pierwszym akapicie podaje się liczbę 29, w Tab. 1

– 18, natomiast w zał. 4, na s. 32 – 32. Być może to wynik niezrozumienia przeze mnie określenia „aktywny udział”.

Podsumowując powyżej przedstawione osiągnięcia po doktoracie, mogę stwierdzić, że aktywność naukowo-badawcza dra inż. M. Brzezińskiego spełnia w wystarczającym stopniu wymagania wskazane w rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Aktywność naukowo-badawcza Habilitanta realizowana była też w innych formach, w tym w ramach Jego członkostwa w Komisji Odlewnictwa PAN Oddz. Katowice oraz Sekcji Mechanizacji i Automatykacji Oddziału STOP w Krakowie.

Dr inż. M. Brzeziński został wyróżniony przez JM Rektora AGH nagrodą zespołową III st. za osiągnięcia naukowe w 2010 r.

Habilitant po 2009 r. odbył 3 staże naukowo-techniczne (1- i 3-miesięczne) w przedsiębiorstwach przemysłowych:

– Krakowskie Zakłady Odlewnicze ZREMB S.A. (2011 i 2013 r.) – realizacja projektów „Wzmocnienie przedsiębiorczości oraz świadomości w zakresie współpracy nauka-biznes wśród małopolskich pracowników naukowych sposobem na wzrost innowacyjności i konkurencyjności małopolskich firm”, nr projektu: POKL.08.02.01-12-054/10 oraz SPiN – Skuteczny Przedsiębiorca i Naukowiec;

– Limatherm S.A. (2016-2017) – realizacja projektu nr POIR.02.01.00-00-0097/15.

Dr inż. M. Brzeziński wymienionymi osiągnięciami oraz monografią habilitacyjną udokumentował znaczące powiększenie swojego dorobku naukowego po uzyskaniu stopnia doktora i na podstawie analizy Jego dotychczasowej aktywności naukowej można się spodziewać, że będzie on nadal powiększany. Na podkreślenie zasługuje odniesienie zainteresowań naukowych Habilitanta do aktualnych potrzeb branży odlewniczej w obszarze oceny zgodności zawartości rzeczywistej pierwiastków chemicznych w stopie odlewniczym z ich składem założonym w instrukcjach technologicznych lub / i w normach.

Ocena działalności dydaktycznej

Habilitant od początku zatrudnienia w AGH prowadzi zajęcia dydaktyczne na kierunkach: metalurgia, wirtotechnologia, inżynieria procesów odlewniczych. Są to studia nie- i stacjonarne I i II st., a także studia podyplomowe z przedmiotów: Informatyka i technologia informacyjna, Maszynoznawstwo ogólne, Podstawy automatyki i robotyki, Komputerowe wspomaganie procesu zapewnienia jakości, Zintegrowane systemy zarządzania, Metrologia procesów odlewniczych, Eksploatacja i diagnostyka maszyn oraz Metody eksploatacji danych. Był również autorem / współautorem części ich treści programowych, zarówno dla zajęć laboratoryjnych, jak i wykładów. Ma także udział w przygotowywaniu laboratoriów i nowych stanowisk laboratoryjnych na potrzeby dydaktyki prowadzonej na macierzystym Wydziale.

Habilitant był promotorem 17 prac dyplomowych, w tym 3 magisterskich. Aktualnie pod jego opieką są realizowane 2 prace magisterskie i 3 inżynierskie. Był powoływany dziesięciokrotnie na recenzenta prac dyplomowych. Pełni rolę promotora pomocniczego w przewodzie doktorskim mgra inż. W. Kowalczyka otwartym na Wydziale Odlewnictwa AGH w 2016 r. W latach 2004-2009 był opiekunem studentów studiów stacjonarnych na kierunku

metalurgia, a w latach 2015-2016 członkiem Komisji ds. praktyk studenckich. W 2016 r. został wyróżniony nagrodą zespołową III st. JMR AGH za osiągnięcia dydaktyczne.

Z przekonaniem stwierdzam, że dr inż. M. Brzeziński aktywnie włączał się i włącza się w działalność dydaktyczną swojego Wydziału, m.in. będąc wykładowcą, organizatorem bazy dydaktycznej i promotorem prac dyplomowych.

Ocena działalności organizacyjnej

Habilitant jest bardzo aktywny w obszarze organizacji konferencji i seminariów, jako członek ich komitetów organizacyjnych. Uczestniczył w organizowaniu 25 tego typu spotkań. To znacząca liczba. Tą działalność uważam za bardzo cenną, ponieważ spotkania badaczy stanowią jedną z najważniejszych składowych naukowego życia akademickiego. Działalność organizacyjna Habilitanta polegała również na kierowaniu dwoma projektami realizowanymi we współpracy z przedsiębiorcami. Jest także sekretarzem Zarządu Fundacji ODLEWNICTWO przy macierzystym Wydziale.

Dr inż. M. Brzeziński. został w 2017 r. wyróżniony nagrodą zespołową I st. JMR AGH za osiągnięcia organizacyjne – za uruchomienie nowego czasopisma „Journal of Casting and Materials Engineering”, powołanego przez Rektora AGH i funkcjonującego w ramach Wydawnictw AGH.

Oceniając ten obszar działalności zawodowej Habilitanta – działalność dydaktyczno-organizacyjną – mogę stwierdzić, że zasługuje ona na przynajmniej dobrą ocenę.

Ocena końcowa

Działalność naukowo-badawcza, dydaktyczna i organizacyjna Habilitanta wskazuje na Jego dużą aktywność i zaangażowanie odpowiednie dla nauczyciela akademickiego ubiegającego się o stopień doktora habilitowanego. Pomimo pewnych uwag krytycznych dotyczących redakcji rozprawy habilitacyjnej, uważam, że stanowi ona liczące się osiągnięcie w opracowywaniu systemów zarządzania jakością w odlewniach polskich, ze względu na naukowe i użytkowe ujęcie zagadnień mających zastosowanie w kontroli / ocenie składu chemicznego wytapianych stopów odlewniczych. Poza monografią, dobrze oceniam też inne publikacje dra inż. M. Brzezińskiego oraz Jego udział w licznych szkoleniach i konferencjach naukowych w Polsce i za granicą. Ogólnie, dorobek zawodowy Habilitanta uznaję za wartościowy, zarówno pod względem naukowym, jak i użytkowym.

Reasumując stwierdzam, że dr inż. Marcin Brzeziński spełnia kryteria określone w art. 16 ust. 5 z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach i tytułach w zakresie sztuki (Dz. U. z 2014 r., poz. 1852), co stanowi podstawę do ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego. **Zatem wnoszę o dopuszczenie dra inż. Marcina Brzezińskiego do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.**

